

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Ssk/72/2023
Identifikačné číslo spisu: 3022200303
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Michal Matulník
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:3022200303.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobkyne: Y.. R. J., nar. XX. E. XXXX, bytom Q. XXX, právne zastúpenej: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Dobšinského 12, Bratislava, IČO: 47 238 232 proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 - 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 29893-4/2022-BA zo dňa 20. júla 2022, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 12Sa/17/2022-40 zo dňa 2. februára 2023, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 12Sa/17/2022-40 zo dňa 2. februára 2023 zrušuje a vec vracia Správnemu súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I. Rozhodnutie krajského súdu a priebeh administratívneho konania

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom zo dňa 2. februára 2023, č. k. 12Sa/17/2022-40 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zrušil rozhodnutie žalovanej č. 29893-4/2022-BA zo dňa 20. júla 2022 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“) a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Dôvodom takéhoto postupu bol právny názor krajského súdu, že „správne orgány v prejednávanej veci boli povinné ex offio prihliadnuť na premlčanie, pričom rozhodujúcim okamihom, ku ktorému sa posudzuje premlčanie, je deň právoplatnosti rozhodnutia. Správne orgány takýmto spôsobom nepostupovali, na vec sa vzťahujúce zákonné ustanovenie si vyložili odlišným, a teda nesprávnym spôsobom, čím zaťažili konanie a aj samotné rozhodnutie vadou nesprávneho právneho posúdenia.“

2. Sociálna poisťovňa, pobočka Trenčín (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. 700-0811638217-GC04/17 zo dňa 12. septembra 2017 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) rozhodla podľa § 144 ods. 1, § 152a a § 178 ods. 1 písm. a) ôsmy bod zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) tak, že žalobkyni predpísala za obdobie február 2006 až jún 2008 poistné na nemocenské poistenie, poistné na starobné

poistenie a príspevky na starobné dôchodkové sporenie, poistné na invalidné poistenie a poistné do rezervného fondu solidarity v celkovej výške 2.413,79 eur.

3. Žalovaná druhostupňovým rozhodnutím zmenila prvostupňové rozhodnutie tak, že jeho výrok zmenila vypustením textu „§152a zákona v znení neskorších predpisov“ a v ostatnom ponechala v platnosti prvostupňové rozhodnutie, ktoré potvrdila.

4. Druhostupňové rozhodnutie napadla žalobkyňa správnu žalobou, v ktorej namietala s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7Sžso/28/2016 z 25. januára 2018 povahu lehoty, v ktorej má byť poistné predpísané, konkrétne, že musí byť predpísané právoplatne a nestačí, aby bolo v tejto lehote vydané neprávoplatné rozhodnutie o predpísaní poistného. Poukázala tiež na to, že poistné za obdobie od februára 2006 do 2008 bolo predpísané prvostupňovým rozhodnutím, ktoré bolo právoplatne potvrdené druhostupňovým rozhodnutím po uplynutí premlčacej doby. Odhliadnuc od toho dopĺňa „ak by sa vychádzalo z názoru žalovaného (podľa žalobcu nesprávneho), že z hľadiska spočívania plynutia premlčacej lehoty, postačuje vydanie neprávoplatného prvostupňového rozhodnutia sociálnej poisťovne, žalobca dáva do pozornosti, že [prvostupňové rozhodnutie, ktorým bolo žalobkyňi predpísané poistné] bolo vydané až dňa 12.09.2017, a teda právo predpísať poistné za obdobie od februára 2006 do septembra 2007 je aj v prípade uplatnenia právneho názoru žalovaného premlčané bez ohľadu na právoplatnosť rozhodnutia sociálnej poisťovne o predpísaní poistného.“ Namietala, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z. nevyplýva, že by začatím prvostupňového konania alebo vydaním prvostupňového rozhodnutia pobočky došlo k spočívaniu premlčacej lehoty určenej v ustanovení § 147 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. V tomto kontexte namietala, že ak by mal zákonodarca v úmysle premlčanie/preklúziu viazať na deň vydania rozhodnutia, resp. deň začatia konania o predpísaní poistného, výslovne by túto skutočnosť upravil zákonom tak, ako je to v iných predpisoch. Tým, že tak neurobil, je zrejmé, že sa premlčanie/preklúzia viaže na deň právoplatnosti rozhodnutia o predpísaní poistného. Odkazuje pri tom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9Sžsk/84/2019 z 30. júna 2021. V ďalšej časti žalobkyňa citovala závery rozsudkov najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 7Sžso/28/2016 a 9Sžsk/33/2020. Záverom žiadala krajský súd, aby druhostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

5. Krajský súd zákonnosť druhostupňového rozhodnutia preskúmal v intenciách § 147 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v rozhodnom znení a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Tretej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) upravujúcej žalobu v sociálnych veciach za primeraného použitia ustanovení Prvej hlavy Tretej časti SSP upravujúcej všeobecnú správnu žalobu dospel k záveru bližšie opísanému v bode 1 vyššie.

6. Krajský súd v podstatnom dôvodil, že zistil, že žalobkyňa v podanej žalobe namietala okrem iného aj premlčanie pohľadávky, pričom táto námietka je zásadnou vo vzťahu k podaným námietkam, ktoré žalobkyňa vzniesla proti druhostupňovému rozhodnutiu. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžso/28/2016 z 25. januára 2018, podľa ktorého „[...] je výrazom premlčanie fakticky mienená preklúzia, ku ktorej správny orgán prihliada z úradnej povinnosti. Preto je lehota stanovená na predpísanie poistného v ustanovení § 147 ods. 1 [zákona č. 461/2003 Z. z.] prekluzívna a nie premlčacia. Penále musí sociálna poisťovňa predpísať v lehote stanovenej zákonom právoplatne a nestačí, aby v tejto lehote bolo vydané neprávoplatné rozhodnutie o predpísaní penále“. Ďalej sa krajský súd odvolával na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 9Sžsk/84/2019 z 30. júna 2021, podľa ktorého „[zákon č. 461/2003 Z. z.] neustanovuje, že by vydaním prvostupňového rozhodnutia dochádzalo k spočínaniu alebo pretrhnutiu premlčacej lehoty. Na to, aby mohli nastať účinky spočínania alebo pretrhnutia premlčacej lehoty už vydaním rozhodnutia (bez ohľadu na to, či takéto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť), by musel byť takýto následok vyslovene upravený v zákone [...]. [Zákon č. 461/2003 Z. z.] obsahuje ustanovenia, v ktorých zákonodarca vyslovene uviedol, kedy premlčacia doba neplynie (§ 114 ods. 2, § 236 ods. 2 a § 237 ods. 2). V súvislosti so samotným úkonom vydania prvostupňového rozhodnutia však takéto následky zákon nespája.“ Vychádzajúc z citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu krajský súd uzavrel, že správne orgány v prejednávanej veci boli povinné ex offio prihliadnuť na premlčanie, pričom rozhodujúcim okamihom, ku ktorému sa posudzuje premlčanie, je deň právoplatnosti rozhodnutia. Keďže správne orgány takto nepostupovali, má za to, že vec nesprávne právne posúdili, a preto druhostupňové rozhodnutie zrušil a vec žalovanej vrátil na ďalšie prejednanie a rozhodnutie.

7. O trovách rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že procesne úspešnej žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

8. Proti napadnutému rozsudku podala žalovaná kasačnú sťažnosť zo dňa 13. februára 2023, pričom ako dôvod kasačnej sťažnosti označila ustanovenie § 440 ods. 1 písm. g) SSP (tvrdiac, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci). V podstatnom dôvodila, že (i) žalobkyňa do dňa právoplatne ukončeného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu vo veci predpísania poistného námietku premlčania nevzniesla, preto žalovaná nebola povinná na premlčanie práva predpísať poistné prihladiť a zároveň namieta tiež proti povinnosti právoplatne predpísať poistné v desaťročnej premlčacej lehote, uvedené odôvodňuje aj tým, že ak by sa uplynutie premlčacej lehoty posudzovalo k právoplatnému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, v praxi by už počas odvolacieho konania mohlo dôjsť k situáciám, že by sa premlčalo aj právo predpísať poistné/penále, ktoré Sociálna poisťovňa predpísala včas a v súlade so zákonom č. 461/2003 Z. z.; (ii) v judikatúre najvyššieho súdu existujú rozdielne názory na to, či je lehota upravená v § 147 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. premlčacia alebo prekluzívna a v tomto kontexte senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) postúpil vec uznesením 9Sžsk/83/2020 z 30. marca 2022 na rozhodnutie veľkému senátu najvyššieho správneho súdu; (iii) inštitút premlčania a inštitút preklúzie sú dva rozličné právne inštitúty, ktoré nie je možné zamieňať (ďalej rozoberala podstatu jednotlivých inštitútov); (iv) rozsudky sú individuálnymi právnymi aktami štátneho orgánu s justičnou právomocou, ktoré sa vyznačujú individualizáciou a konkretizáciou subjektu a predmetu (veci), na ktoré sa vzťahujú a nemajú všeobecne záväzný charakter. Tieto sú len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavne súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem. Žalovaná je preto povinná rešpektovať právny názor vyslovený v rozhodnutí súdu len vo vzťahu ku konkrétnej osobe v konkrétnom prípade.

9. Žalovaná v závere navrhla, aby najvyšší správny súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti vyjadrila podaním zo dňa 14. marca 2023, v ktorom v podstatnom uviedla, že nemožno stotožňovať inštitút premlčania vo verejnom práve s premlčaním v práve súkromnom. Iný výklad premlčania vo verejnom práve ako výklad zodpovedajúci pojmu preklúzia odporuje základným zásadám správneho konania. Ako príklad premlčania vo verejnom práve uviedla tiež situácie z práva trestného. V ostatnom sa pridriavala argumentácie uvedenej v správnej žalobe.

11. Vyjadrenie žalobkyne bolo žalovanej doručené dňa 16. marca 2023 na vedomie.

III. Právne posúdenie veci kasačným súdom

12. Senát najvyššieho správneho súdu konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ (žalovaná) včas (§ 443 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 SSP) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

13. Najvyšší správny súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

14. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, najvyšší správny súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

15. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zrušil druhostupňové rozhodnutie žalovanej a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Závery odôvodňujúce takýto postup sú vyjadrené v bode 6 vyššie.

16. Z opisu materiálnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že pre rozhodnutie krajského súdu vo veci má zásadný význam charakter lehoty podľa § 147 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. („Právo predpísať poistné sa premlčí za desať rokov odo dňa jeho splatnosti, ak tento zákon neustanovuje inak.“), a to konkrétne, či ide o premlčanie alebo o preklúziu. Krajský súd, rozhodujúc v pojednávaní, vychádzal z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžso/28/2016 z 25. januára 2018, kde tento o. i. uzavrel, že „Preto je lehota stanovená na predpísanie poistného v ustanovení § 147 ods. 1 [zákona č. 461/2003 Z. z.] prekluzívna nie premlčacia.“

17. Ako ostatne uviedla aj žalovaná v kasačnej sťažnosti, posúdenie charakteru lehoty podľa § 147 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. bolo rozhodné pre senát najvyššieho správneho súdu, ktorý uznesením sp. zn. 9Sžsk/83/2020 z 30. marca 2022 postúpil otázku, či na premlčanie práva predpísať poistné má Sociálna poisťovňa prihliadať bez vznesenej námietky premlčania, veľkému senátu najvyššieho správneho súdu.

18. Veľký senát najvyššieho správneho súdu vo veci opísanej v predchádzajúcom bode rozhodol rozsudkom sp. zn. 1SVs/5/2002 z 27. septembra 2023. V jeho úvodnej časti (odkazujúc na predkladajúce uznesenie sp. zn. 9Sžsk/83/2020 z 30. marca 2022) poukázal na rozdielnu rozhodovaciu prax v otázke normovania premlčania resp. preklúzie ustanovením § 147 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. V podstatnom (čo sa týka rozdielnosti rozhodovacej praxe) dôvodil, že najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Szd 1/2010 zo 7. decembra 2010 vyslovil, že sa nepremlčiava samo poistné (v tam riešenom prípade na zdravotné poistenie podľa zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní), ale procesné právo poisťovne predpísať ho, ktoré premlčaním zanikne. Na toto premlčanie musí poisťovňa prihliadnuť ex offo, ak právny predpis vyslovene neustanovuje, že sa naň prihliada len na námietku dlžníka. Podobný názor vyslovil najvyšší súd aj v rozsudku sp. zn. 10 Sžso 43/2013. V ďalšom rozsudku sp. zn. 7 Sžso 9/2010 z 9. júna 2011 však najvyšší súd vyslovil, že na premlčanie práva (na predpísanie poistného) sa prihliada len na námietku a bez nej správne orgány nie sú povinné skúmať premlčanie práva. Ak taká námietka v správnom konaní nebola vznesená, nemôže na ňu prihliadať ani súd prvého stupňa. Rozsudok sp. zn. 7 Sžso 28/2016 z 25. januára 2018, z ktorého vychádzal aj krajský súd, opäť dospel k názoru, že premlčanie v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. znamená fakticky preklúziu, pretože tento predpis neustanovuje, že by sa na premlčanie malo prihliadať len na námietku. Premlčacia lehota podľa § 147 zákona č. 461/2003 Z. z. je tak v skutočnosti prekluzívnou lehotou. Avšak rozsudok sp. zn. 10 Sžsk 6/2019 z 30. júna 2020 znova uzavrel, že žalovaná nemusela ex offo prihliadať na premlčanie práva predpísať penále, pretože toto právo nie je postihované preklúziou, ale premlčaním. Keďže dlžník počas konania žalovanej premlčanie nenamietať, jej rozhodnutie, ktoré sa premlčaním nezaoberalo, nemožno považovať za nezákonné. O určitú syntézu jednotlivých názorov sa pokúsil najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 9 Sžsk 33/2020 z 30. júna 2021, v ktorom podal aj prehľad dovtedajšej judikatúry (okrem posledne citovaného rozsudku sp. zn. 10 Sžsk 6/2019). Najvyšší súd vyšiel z toho, že názor vyjadrený v rozsudku sp. zn. 7 Sžso 9/2010 bol prekonaný neskoršími rozhodnutiami, preto nepovažoval za potrebné predložiť vec veľkému senátu. Vecne najvyšší súd dospel k záveru, že premlčanie nemusí vždy znamenať preklúziu, rozlíšenie je však problematické, ak sa premlčanie ustanovuje v netypickej situácii (napr. § 114 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., ktorý upravuje premlčanie nároku na dávku). Na rozdiel od § 85 Daňového poriadku (č. 563/2009 Z. z.) a § 60 Colného zákona (č. 199/2004 Z. z.), ktoré vyslovene vyžadujú, aby sa dlžník premlčania dovolal, zákon č. 461/2003 Z. z. takéto ustanovenie neobsahuje [ďalej citovaným ustanovením § 151 ods. 2 písm. h) tohto zákona sa najvyšší súd nezaoberal]. Žalovaná tak musí na premlčanie prihliadať aj bez námietky dlžníka. Platiteľ však môže dlžné poistné dobrovoľne zaplatiť a také plnenie nie je bezdôvodným obohatením žalovanej.

19. Vychádzajúc z vyššie opísanej rozdielnosti judikátornej praxe, veľký senát najvyššieho správneho súdu (ktorého právny názor je pre senáty najvyššieho správneho súdu podľa § 466 ods. 3 SSP záväzný) v predmetnej veci v podstatnom dôvodil, že „Podľa už citovaného § 147 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. sa premlčiava právo „predpísať“ poistné. Predpísanie poistného je podľa cit. § 144 ods. 1 cit. zák. úkon organizačnej zložky žalovanej, ktorým určuje osobe povinnej odvieť poistné a výšku tohto poistného. Podľa § 177 ods. 5 a § 178 ods. 1 písm. a) ôsmeho bodu cit. zák. o predpísaní penále rozhoduje v nedávkovom konaní pobočka Sociálnej poisťovne rozhodnutím (§ 210 ods. 1). V zmysle § 209 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. sa v rozhodnutí, ktorým sa ukladá povinnosť na plnenie, musí určiť lehota na plnenie. Žiadne ustanovenie tohto zákona neviaže plynutie tejto lehoty na právoplatnosť, takže tá môže podľa § 213 ods. 2 cit. zák. uplynúť aj skôr než sa rozhodnutie stalo právoplatným. Ustanovenia § 147 ods. 3 a § 149 ods. 2 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z. potom takisto rozlišujú medzi rozhodnutím o „predpísaní“ poistného a právoplatnosťou tohto rozhodnutia. Z uvedenej úpravy možno usudzovať, že poistné nie je predpísané až právoplatnosťou rozhodnutia, ale už vydaním tohto rozhodnutia voči povinnej osobe (v podobnom zmysle rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžsk 84/2019). Ak teda prvostupňové rozhodnutie nebolo vydané voči povinnej osobe pred

uplynutím desaťročnej lehoty upravenej v § 147 ods. 1 cit. zák., môže táto osoba uplatniť námietku premlčania v odvolaní proti tomuto rozhodnutiu alebo kedykoľvek počas odvolacieho konania (pokiaľ ju už neuplatnila skôr). Len čo však toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť (§ 213 ods. 1), nastupuje namiesto toho podľa § 147 ods. 3 cit. zák. nová šesťročná premlčacia lehota na vymáhanie už predpísaného poistného.“

20. Veľký senát najvyššieho správneho súdu následne dospel k záveru, že „Premlčanie práva predpísať poistné § 147 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. neznamená, že by uplynutím premlčacej doby zanikala pohľadávka žalovanej na poistné a jej právo predpísať ho. Naopak, znamená to, že osoba povinná odvieť poistné môže po uplynutí tejto doby namietať premlčanie tohto práva vo vzťahu k poistnému, ktoré do uplynutia tejto doby nebolo predpísané (hoci aj neprávoplatne vydaným) rozhodnutím pobočky Sociálnej poisťovne. Až vznesením takejto námietky sa organizačná zložka žalovanej [pobočka v rámci autoremedúry podľa § 217 ods. 1 alebo ústredie ako odvolací orgán podľa § 179 ods. 1 písm. b) cit. zák.] môže začať zaoberať otázkou, či sa právo predpísať poistné premlčalo. Len čo podľa § 151 ods. 2 písm. h) zákona č. 461/2003 Z. z. takúto námietku premlčania svojím rozhodnutím právoplatne uzná, otvorí sa tým podľa § 150 ods. 2 v spojení s § 151 ods. 3 a 5 cit. zák. cesta k odpísaniu a zániku pohľadávky žalovanej na poistné, ktoré je tým dotknuté. Prostredníctvom odkazu na § 147 ods. 1 v ustanovení § 241 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. sa uvedené závery rovnako vzťahujú aj na možnosť žalovanej predpísať penále za neodvedené poistné, z čoho napokon vychádzal aj skôr citovaný rozsudok 10 Sžsk 6/2019. Ich použiteľnosť však nevyplýva len z tohto odkazu, ale umocňuje ju okolnosť, že aj penále je podľa § 148 ods. 1 cit. zák. pohľadávkou Sociálnej poisťovne, a tak aj naň sa priamo vzťahuje citované ustanovenie § 151 ods. 2 písm. h) uvedeného zákona.“

21. Súc viazaný záväzným právnym názorom veľkého senátu (§ 466 ods. 3 SSP), najvyšší správny súd aplikoval jeho závery na prejednanú vec, pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu vychádza z opačného (kolidujúceho) právneho posúdenia charakteru lehoty podľa § 147 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. (ktorú krajský súd posúdil ako prekluzívnu lehotu). Táto skutočnosť (ktorá bola jadrom odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu) teda viedla najvyšší správny súd k rozhodnutiu tak, ako je uvedené v jeho výrokovej časti. Nad rámec uvedeného (v kontexte s vyššie citovanými závermi veľkého senátu) najvyšší správny súd poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa v správnom konaní premlčanie nároku Sociálnej poisťovne nenamietala a charakter lehoty podľa § 147 ods. 1 zákona č. 461/2003

Z. z., ako aj samotné premlčanie práva predpísať poistné namietala prvýkrát až v správnej žalobe (časť II. označená ako „Premlčanie práva predpísať poistné“).

22. Z dôvodov uvedených vyššie najvyšší správny súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. g) SSP zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

23. V ďalšom konaní bude povinnosťou správneho súdu opätovne sa vecou zaoberať, vec prejednať a vo veci opätovne rozhodnúť, vychádzajúc pritom zo záväzného právneho názoru vyjadreného vyššie.

24. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne správny súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

25. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

